

Sue Townsendová

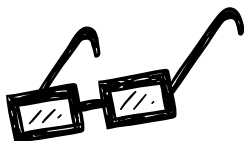

ADRIANA

MOLEA

MLADÁ FRONTA

**Colinovi a také Seanovi,
Danovi, Vicki a Alžbětě
s láskou a díky**

MLADÁ FRONTA

Sue Townsendová

ADRIANA
MOLEA

MLADÁ FRONTA

Přeložila Helena Hartlová

The Secret Diary of Adrian Mole Aged 13 ¾

Copyright © 1984 by Sue Townsend

Translation © Helena Hartlová, 1988, 2003, 2008, 2016

„Pavlovi připadalo, že se v něm při chůzi všechno vzpouzí... přesto si dál povídal se svou matkou. Nikdy by se jí nepřiznal, jak moc ho tyhle věci trápí, a ona to tušila jen zčásti.“

D. H. Lawrence
Synové a milenci

Čtvrtek, 1. ledna

SVÁTEK V ANGLII, IRSKU, SKOTSKU A WALESU

Moje novoroční předsevzetí:

- 1) Budu pomáhat slepcům přes ulici.
- 2) Budu si věšet kalhoty na ramínko.
- 3) Gramofonové desky budu ukládat do obalů.
- 4) Nezačnu kouřit.
- 5) Přestanu si mačkat uhry.
- 6) Budu hodný na psa.
- 7) Budu pomáhat chudým a nevědomým.
- 8) Po tom, co jsem dneska v noci slyšel ze zdola ty nechtuté zvuky, přísahám, že nikdy nebudu pít alkohol.

Při věřejší oslavě otec opil psa griotkou. Jestli se o tom dozví někdo ze Spolku pro ochranu zvířat, nechají otce možná zavřít. Uplynulo už osm dní od Štědrého dne, ale matka na sobě ještě ani jednu neměla zelenou lurexovou zástěru, co jsem jí koupil k Vánocům. Příští rok dostane pěnu do koupele.

To už je můj osud, že mám zas uhra na bradě, zrovna na Nový rok.

Pátek, 2. ledna

SVÁTEK VE SKOTSKU. ÚPLNĚK

Dneska mi bylo mizerně. Může za to matka, protože si ve dvě v noci zpívala na schodech. To už je můj osud, že mám takovou matku. Je tu jistá naděje, že se z mých rodičů stanou alkoholici, a tak bych se příští rok mohl dostat do dětského domova.

Pes už se otci pomstil. Vyskočil, shodil mu model lodi a potom, s nohama omotanýma lanovím, utekl do zahrady. Otec bez přestání a pořád dokolečka opakoval: „Tříměsíční práce v tahu.“

Uher na bradě se zvětšuje. Může za to matka, protože neví nic o vitamínech.

Sobota, 3. ledna

Jsem šíleně nevyspalý! Otec odmítl pustit psa domů, takže pes proštěkal celou noc pod mým oknem. To už je můj osud! Otec mu sprostě nadával. Jestli si nedá pozor, dostane se kvůli svému neslušnému slovníku na policii.

Ten uher je snad nežit. To už je můj osud, že ho mám na takovém místě, kde ho může každý vidět. Upozornil jsem matku, že jsem dnes ještě neměl vitamín C. Řekla: „Tak si běž koupit pomeranč.“ To je typické.

Tu lurexovou zástěru na sobě ještě pořád neměla.

Budu rád, až zase začne škola.

Neděle, 4. ledna

DRUHÁ PO VÁNOCÍCH

Otec má chřipku. Nepřekvapuje mě to, při stravě, kterou dostáváme. Matka šla v dešti ven, aby mu koupila sirup s vitamínem C, ale já jsem jí řekl, jak to je: „Teď už je příliš pozdě.“ Zázrak, že ještě nemáme kurděje. Matka tvrdí, že mi na bradě nic nevidí, ale říká to jen proto, že má kvůli naší stravě pocity viny.

Pes utekl, protože matka nezavřela branku. Zlomil jsem přenosku u gramofonu. Nikdo to ještě neví a při troše štěstí bude otec nemocný dlouho. On jediný ho mimo mě používá. Po zástěře ani stopy.

Pondělí, 5. ledna

Pes se ještě nevrátil. Je tu bez něj klid. Matka telefonovala na policii a dala jim jeho popis. Udělala z něj většího chudáka, než je. Řekla jim, že mu visí chlupy přes oči a tak. Já si vážně myslím, že policie má na práci něco lepšího než hledat psy. Třeba chytat vrahy. Říkal jsem to matce, ale stejně tam zavolala. Jestli ji kvůli tomu psovi někdo zavraždí, dobře jí tak.

Otec se ještě pořád povaluje v posteli. Je jako nemocný, ale všiml jsem si, že nepřestal kouřit!

Dneska se tu zastavil Nigel. Přijel z vánočních prázdnin opálený. Myslím, že utrpí šok z anglické zimy a bude brzy nemocný. Myslím, že ho rodiče neměli brát do ciziny.

Vůbec ještě nemá uhry!

Úterý, 6. ledna

SVÁTEK TŘÍ KRÁLŮ. MĚSÍC V NOVU

Pes má průšvih!

Shodil z kola člověka, co odečítá plyn a elektřinu, a rozházel mu všechny zápisy. Počítám, že teď všichni skončíme u soudu. Policista, co ho přivedl, řekl, že si na psa musíme dávat větší pozor, a zeptal se, jak dlouho už je chromý. Matka řekla, že není chromý, a prohlédla mu packy. V levé přední měl zapíchnutého plastového piráta z otcovy lodi.

Pes měl radost, že mu matka piráta vyndala, a se zablácenýma packama skočil policistovi na uniformu. Matka přinesla z kuchyně hadr na nádobí, ale na tom byl jahodový džem od nože, který jsem do něho utřel, takže uniforma pak vypadala ještě hůř než předtím. Policista potom odešel. Určitě nadával. Mohl bych ho za to udat.

Najdu si ve svém novém slovníku, kdo vlastně byli tři králové.

Středa, 7. ledna

Dneska ráno se tu zastavil Nigel na novém kole. Má láhev na vodu, tachometr, žluté sedlo a úzké závodní galusky. Pro Nigela je ho škoda. Jezdí na něm jen nakupovat. Kdybych ho měl já, jezdil bych po celé zemi a získával cenné zkušenosti.

Můj uher nebo nežit dosáhl vrcholu. Větší už určitě být nemůže. Našel jsem ve slovníku výraz, který popisuje mého otce. Simulant. Ještě pořád je v posteli a polyká vitamín C.

Pes je zavřený v kůlně na uhlí.

Tři králové prý byli nějací moudří muži.

Čtvrtek, 8. ledna

Ted' má chřipku matka. Znamená to, že se musím starat o oba. To už je můj osud!

Celý den jsem běhal nahoru a dolů po schodech. Uvařil jsem jim pořádnou večeři: Dvě volská oka s fazolemi a krupicovou kaši z konzervy. (Dobře že jsem si vzal tu zelenou luterxovou zástěru, protože vajíčka na pánvi prskala a měl jsem je všude po sobě.) Málem jsem vypěnil, když jsem viděl, že se vůbec ničeho ani nedotkli. Tak zle jim být nemůže. Odnesl jsem to psovi do kůlny. Zítra ráno přijde babička, takže jsem musel vydržnout připálené kastroly a potom jsem šel se psem na procházku. Když jsem se dostal do postele, bylo půl dvanácté. Není se co divit, že jsem na svůj věk malý.

Rozhodl jsem se, že mé povolání nebude mít nic společného s medicínou.

Pátek, 9. ledna

Celou noc kašlali, jeden přes druhého. Člověk by si myslel, že na mě po tak perném dnu budou brát trochu ohled.

Přišla babička, a když viděla, v jakém stavu je náš dům, byla znechucená. Ukázal jsem jí svůj pokoj, který je vřdycy uklizený, a tak mi dala padesát pencí. Pak jsem jí ukázal všechny prázdné láhve v popelnici, a to ji zase znechutilo.

Babička pustila psa z kůlny. Řekla, že je od matky kruté takhle ho zavírat. Pes se v kuchyni na podlaze pozvracel. Babička ho zase zavřela.

Vymáčkla mi uhra na bradě. Ještě se tím zhoršil. Pověděl jsem babičce o zelené zástěře a ona řekla, že mé matce kupuje každé Vánoce vestu ze stoprocentního akrylu a že matka neměla jedinou z nich vůbec nikdy na sobě!

Sobota, 10. ledna

Dopoledne: Teď je nemocný pes! Pořád zvrací, takže musel přijít veterinář. Otec mi řekl, abych doktorovi nevykládal, že byl pes dva dny zavřený v kůlně na uhlí.

Přelepil jsem si uher náplastí, aby se mi tam nedostaly bacily ze psa.

Veterinář si psa odvedl. Říká, že má asi zauzlení střev a bude potřebovat operaci.

Babička měla výstup s matkou a odešla domů. Našla všechny vánoční vesty rozstříhané v pytli s prachovkami. Takhle plýtvat, když lidé trpí hladem.

Pan Lucas odvedle přišel navštívit matku a otce, kteří jsou ještě pořád v posteli. Přišel jim popřát, aby se brzo uzdravili, a matce přinesl květiny. Matka seděla v posteli v noční košili a byl jí vidět pěkný kus ňader. Mluvila s panem Lucasem protivným hlasem. Otec dělal, že je ospalý.

Nigel přinesl svoje desky. Je celý blázen do pankáčů, ale co to má za smysl, když člověk ani neslyší slova. Stejně si myslím, že se ze mě stává intelektuál. To mám určitě ze všech těch starostí.

Odpoledne: Šel jsem se podívat, jak je psovi. Je už po operaci. Veterinář mi ukázal igelitový sáček se spoustou

eklhafť věcí. Byl v něm kus uhlí, kus smrčku z vánočního dortu a piráti z otcovy lodi. Jeden z pirátů se oháněl šavlí, což muselo psa hrozně bolet. Pes už vypadá mnohem líp. Za dva dny ho pustí domů. Ach jo. Když jsem přišel domů, otec se zrovna po telefonu hádal s babičkou kvůli těm prázdným lahvám v popelnici.

Pan Lucas byl nahoře v ložnici a bavil se s matkou. Když odešel, otec šel nahoru a pohádal se s matkou. Ta se rozbrečela. Otec má špatnou náladu. To znamená, že už je mu líp. Udělal jsem matce čaj, i když si o něj neřekla. To ji také rozbrečelo. Některé lidi prostě nepotěšíte!

Uher je tam pořád.

Neděle, 11. ledna

PRVNÍ PO TŘECH KRÁLÍCH

Teď už vím, že jsem intelektuál. Včera večer jsem viděl v televizi pořad s Malcolmem Muggeridgem a pochopil jsem skoro každé slovo. Všechno to do sebe zapadá. Špatný domov, ubohá strava, nechuť k pankáčům. Myslím, že se nechám zapsat do knihovny, a uvidím, co se stane.

Škoda že v okolí nebydlí žádní další intelektuálové. Pan Lucas chodí v manšestrákách, ale je to pojišťovák. To už je můj osud. První co po Třech králích?

Pondělí, 12. ledna

Pes je zpátky. Pořád si líže stehy, takže když jím, musím se k němu otočit zády.

Matka dnes ráno vstala, aby psovi udělala pelíšek na spaní, než mu bude líp. Udělala ho z lepenkové krabice, co v ní dřív byly balíčky s práškem na praní. Otec řekl, že z toho bude pes kýchat a potrhá si stehy a veterinář si napočítá ještě víc za nové šití. Pohádali se kvůli krabici, potom otec zase začal o panu Lucasovi. I když mi není jasné, co má pan Lucas společného s psím pelechem.

Úterý, 13. ledna

Otec už šel do práce. Sláva! Nevím, jak ho může matka snést.

Pan Lucas se dneska ráno přišel zeptat, jestli matka nepotřebuje pomoci s něčím v domě. Je moc hodný. Paní Lucasová vedle myla zvenku okna. Žebřík nevypadal zrovna bezpečně. Napsal jsem Malcolmů Muggeridgeovi do BBC, aby mi poradil, co mám dělat, když jsem intelektuál. Doufám, že mi brzo odepíše, protože už toho začínám mít dost, být osamělým intelektuálem. Napsal jsem báseň a trvalo mi to jen dvě minuty. Dokonce i slavným básníkům to trvá dýl. Jmenuje se VODOVODNÍ KOHOUTEK, ale ve skutečnosti není o kohoutku. Je hrozně hlubokomyslná a je o životě a takových věcech.

Adrian Mole:

VODOVODNÍ KOHOUTEK

Kohoutek kape a nenechá mě spát,

Jezero bude tam ráno akorát.

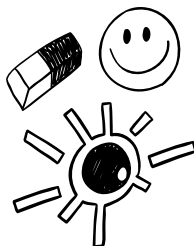
Pro vadné těsnění zničí se koberec,

Na nový otec se bude dřít jak blbec.

Když odchází do práce, zavírat měl by vodu.

Tati, vyměň těsnění a zaraž tu škodu!

Ukázal jsem báseň matce, ale ta se smála. Není moc bystrá. Ještě pořád mi nevyprala trenýrky na tělocvik a zítra jdu do školy. Vůbec není jako matky v televizi.

Středa, 14. ledna

Zapsal jsem se do knihovny. Půjčil jsem si PĚČI O PLEŤ, O PŮVODU DRUHŮ a knížku od spisovatelky, co o ní pořád mluví moje matka. Jmenuje se to PÝCHA A PŘEDSUDEK a ta spisovatelka se jmenuje Jane Austenová. Můžu říct, že jsem na knihovnici udělal dojem. Možná že je taky intelektuálka jako já. Nedívala se mi na bradu, takže už se to možná zmenšuje. Je na čase!

Pan Lucas popíjel v kuchyni s mou matkou kafe. Místnost byla plná kouře. Smáli se, ale když jsem vešel, ztichli.

Paní Lucasová vedle čistila kanálek. Měl jsem dojem, že má špatnou náladu. Myslím, že Lucasovi nemají šťastné manželství. Chudák pan Lucas!

Ve škole si nikdo z učitelů nevšiml, že jsem intelektuál. Až budu slavný, budou litovat. Máme ve třídě novou holku. Při zeměpise sedí vedle mě. Je fajn. Jmenuje se Pandora, ale chce, aby se jí říkalo „Skříňka“. Neptejte se mě proč. Možná že se do ní zamiluju. Koneckonců by už bylo na čase, když je mi 13 a $\frac{3}{4}$.

Čtvrtek, 15. ledna

Pandořiny vlasy mají barvu jako med a jsou dlouhé přesně tak, jak je má holka mít. Má docela dobrou postavu. Viděl jsem ji hrát basket a poskakovala jí ňadra. Bylo mi tak nějak divně. Myslím, že je to ono!

Psovi už vyndali stehy. Kousl veterináře, ale předpokládám, že je na to zvyklý. (Ten veterinář, myslím, pes je na to zvyklý určitě.) Otec přišel na tu zlomenou přenosku. Napovídal jsem mu, že ji zlomil pes. Otec řekl, že počká, až se pes uzdraví po operaci, a pak ho nakopne. Doufám, že to byl žert.

Když jsem přišel ze školy, byl pan Lucas zase v kuchyni. To jsem blázen, proč sem pořád chodí. Matce už je líp. Paní Lucasová vedle sázela stromky. Potmě. Přečetl jsem

kousek z PÝCHY A PŘEDSUDKU, ale je to hrozně staromódní. Myslím, že by Jane Austenová měla napsat něco kapku modernějšího.

Pes má stejnou barvu očí jako Pandora. Všiml jsem si toho jedině proto, že ho matka ostříhala. Vypadá teď hůř než kdy předtím. Pan Lucas s matkou se mu smějí, jak je ostříhaný, což od nich není moc hezké, protože jim to nemůže oplatit. Je to stejné, jako kdyby se smějí někomu z královské rodiny.

Půjdu si brzo lehnout, budu myslet na Pandoru a cvičit, abych měl rovná záda. Už dva týdny jsem nevyrostl. Když to tak půjde dál, bude ze mě trpaslík.

Jestli ten uher do soboty nezmizí, půjdu k doktorovi. Nemůžu takhle žít, když na mě každý civí.

Pátek, 16. ledna

Zastavil se tu pan Lucas a nabídl matce, že ji vezme autem na nákupy. Vysadili mě před školou. Byl jsem rád, že jsem z toho všeho smíchu a cigaretového kouře venku. Cestou jsme viděli paní Lucasovou. Nesla veliké nákupní tašky. Matka jí zamávala, ale paní Lucasová zamávat nemohla.

Dneska byl zeměpis, takže jsem celou hodinu seděl vedle Pandory. Den ze dne je hezčí. Řekl jsem jí, že má oči jako náš pes. Zeptala se, co je to za rasu. Řekl jsem, že voříšek.

Půjčil jsem Pandoře svůj modrý fix, aby si mohla vybarvit moře okolo britských ostrovů.

Myslím, že takové drobné pozornosti dokáže ocenit.

Začal jsem číst O PŮVODU DRUHŮ, ale televizní seriál byl lepší. PÉČE O PLEŤ je senzační. Nechal jsem knížku otevřenou na stránkách, kde se mluví o vitamínech. Doufám, že matka tu narážku pochopí. Položil jsem ji na kuchyňský stůl vedle popelníku, takže ji určitě nemůže přehlédnout.

Objednal jsem se k doktorovi s tím uhrem. Je teď zarudlý.

Sobota, 17. ledna

Dneska mě brzo ráno probudil rámus. Paní Lucasová betonuje u nich před domem. Automix nechal zapnutý motor a paní Lucasová zatím lopatou rozhazovala beton, aby neztrrdnul. Pan Lucas jí vařil čaj. On je vážně hodný.

Nigel se mě přišel zeptat, jestli bych nešel do kina, ale řekl jsem mu, že ne, protože se chystám k doktorovi kvůli uhru. Řekl, že žádný nevidí, ale to od něj byla jenom zdvořilost, protože uher je dneska opravdu masivní.

Doktor Taylor je asi jeden z těch přepracovaných obvodáků, co se o nich všude píše. Na bradu se mi ani nepodíval, řekl jenom, že si nesmím dělat starosti, a zeptal se, jestli je u nás doma všechno v pořádku. Pověděl jsem mu o našem mizerném rodinném životě a ubohé stravě, ale on řekl, že jsem dobře živený, a poslal mě domů. Mám si prý vážít toho, co mám. Tolik o našem státním zdravotnictví.

Začnu roznášet noviny a budu se léčit soukromě.

Neděle, 18. ledna

DRUHÁ PO TŘECH KRÁLÍCH

Paní Lucasová a moje matka měly výstup kvůli psovi. Dostal se nějak z domu a poťapal paní Lucasové mokrý beton. Otec navrhl, že nechá psa utratit. Matka se ale rozbředla, a tak řekl, že to neudělá. Všichni sousedi byli venku na ulici, myli auta a poslouchali. Někdy toho psa vážně nenávidím!

Dneska jsem si vzpomněl na předsevzetí, že budu pomáhat chudým a nevědomým. Vzal jsem svoje staré časopisy a nesl je jedné docela chudé rodině, co se přistěhovala do vedlejší ulice. Že jsou chudí, vím, protože mají jenom černobílou televizi. Otevřel mi nějaký kluk. Vysvětlil jsem mu, proč jsem přišel. Podíval se na časopisy a řekl: „Sem čet,“ a přibouchnul mi dveře před nosem. Tolik o pomoci chudým!

Pondělí, 19. ledna

Ve škole jsem se stal členem kroužku, který si říká Milosrdní samaritáni. Pomáháme spoluobčanům a tak podobně. Máme to v pondělí odpoledne místo matiky.

Dneska jsme si povídali o tom, co budeme dělat. Zařadili mě do skupiny, co pomáhá důchodcům. Nigel dostal pěkně hnusnou službu. Bude dávat pozor na dětičky na hřišti. Je otrávený jako šváb.

Nemůžu se dočkat příštího pondělka. Dostanu kazetu, abych mohl nahrát všechny historky těch starých mrzoutů o válce a takových věcech. Doufám, že ten můj bude mít dobrou paměť.

Pes je zase u veterináře. Ten beton mu zatvrdnul v packách. Už se nedivím, že dělal v noci na schodech takový rambajs. Pandora se na mě při dnešním obědě usmála, ale já se zrovna dusil kouskem chrupavky, tak jsem se na ni usmát nemohl. To už je můj osud!

Úterý, 20. ledna

ÚPLNĚK

Matka si hledá práci!

Teď možná skončím jako delikvent, co se potuluje po ulicích a tak dál. A co budu dělat o prázdninách? Předpokládám, že prosedím celé dny někde v pradlence, abych se vůbec zahřál. Budu „dítě s klíčem na krku“, i když přesně nevím, co to znamená. A kdo se bude starat o psa? A co budu jíst celý den? Nezbuďte mi než jíst smažené brambůrky a bonbóny, až si úplně zničím pleť a vypadají mi všechny zuby. Myslím, že je matka nemožně sobecká. Stejně jí to v práci moc nepůjde. Není příliš bystrá a o Vánocích moc pije.

Zavolal jsem babičce a pověděl jí to. Řekla, že o prázdninách můžu být u ní a odpoledne s ní chodit třeba do klubu důchodců a tak podobně. Neměl jsem jí vůbec volat. Dneska o přestávce jsme měli schůzku Samaritánů. Rozdělili jsme

si staříky. Na mě připadl jeden, co se jmenuje Bert Baxter. Je mu osmdesát devět, takže ho asi nebudu mít dlouho. Zítra se u něj zastavím. Doufám, že nemá psa. Mám psů dost. Buď jsou u veterináře, nebo stojí před televizí.

Středa, 21. ledna

Lucasovi se rozvádějí! Jsou první v naší ulici. Matka k nim šla, aby pana Lucase utěšila. Muselo ho to pořádně sebrat, protože tam byla ještě, když se otec vrátil z práce. Paní Lucasová někam odjela taxíkem. Myslím, že odjela navždy, protože si s sebou vzala rozdvojku na elektřinu. Chudák pan Lucas se teď bude muset sám starat o domácnost a prát si.

Otec dnes vařil večeři. Měli jsme rýži s kari, co se vaří v sáčku. Teď už zbyl v mrazáku jen balíček něčeho zeleného, z čeho spadla nálepka. Otec si dělal legraci, že to pošle hygienikovi. Matka se nesmála. Myslela asi na chudáka pana Lucase, který zůstal sám.

Po večeři jsem šel navštívit starého pana Baxtera. Otec mě tam vzal autem. Jel si zahrát badminton a měl to při cestě. Dům pana Baxtera je z ulice sotva vidět. Kolem dokola je obrovský, hrozně přerostlý živý plot. Když jsem zaklepal na dveře, nějaký pes začal štěkat, vrčet a vyskakovat na schránku na dopisy. Dřív než jsem utekl, zaslechl jsem ještě zvuk porážených lahví a klení nějakého muže. Doufám, že mám špatnou adresu.

Cestou domů jsem potkal Nigela. Řekl mi, že Pandořin otec rozváží mléko. Už o ni tolik nestojím.

Když jsem se vrátil, nikdo nebyl doma, tak jsem nakrmil psa, prohlédl si uhry a šel spát.

Čtvrtek, 22. ledna

Je to sprostá lež, že Pandořin otec rozváží mléko! Je ekonom v mlékárně. Pandora říká, že Nigela nakope, jestli o ní bude roznášet drby. Už ji zase miluju.

Nigel mi řekl, abych s ním zítra večer zašel do klubu mládeže na diskotéku. Pořádají ji kvůli tomu, aby se vybraly peníze na nový balík pingpongových míčků. Nevím, jestli půjdu, protože Nigel je o víkendech pankáč. Jeho matka mu to trpí pod podmínkou, že bude pod pankáčským tričkem nosit teplý nátělník.

Matka měla pohovor kvůli zaměstnání. Cvičí se v psaní na stroji a vůbec nevaří. Jak to teprve bude vypadat, jestli tu práci vážně dostane? Otec by měl zakročit, než se z nás stane rozvrácená rodina.

Pátek, 23. ledna

To bylo naposledy, co jsem šel na diskotéku. Všichni tam byli punkové, mimo mě a vedoucího klubu Ricka Lemona. Nigel se celý večer předváděl. Skončil tím, že si propíchnul ucho zavíracím špendlíkem. Můj otec ho musel vzít autem do nemocnice. Nigelovi rodiče auto nemají, protože jeho otec má v hlavě ocelovou destičku a matka měří jen sto padesát centimetrů. Vážně se není co divit, že se Nigel nepovedl, když jeden z rodičů je šílenec a druhý trpaslík.

Ještě pořád se mi neozval Malcolm Muggerridge. Možná že má špatnou náladu. My intelektuálové míváme špatnou náladu často. Obyčejní lidé nám nerozumějí a říkají, že tručujeme, ale to není pravda.

Pandora byla navštívit Nigela v nemocnici. Má z toho zavíracího špendlíku malou otravu krve. Pandora si myslí, že Nigel je děsně odvážný. Já si myslím, že je děsně pitomý.

Celý den mě bolela hlava z toho matčina mizerného psaní na stroji, ale nestěžuju si. Teď musím jít spát. Zítra musím jít za Bertem Baxterem. Ta adresa byla správná. ACH JO!

Sobota, 24. ledna

Dnešek byl nejstrašnější den v mém životě. Matka si bude vydělávat tím svým mizerným psaním na stroji v pojišťovně!

Začíná v pondělí! Pan Lucas pracuje ve stejném podniku. Každý den ji tam bude vozit.

A otec má špatnou náladu – myslí si, že se blíží jeho konec.

Ale nejhorší ze všeho je, že Bert Baxter není příjemný starý důchodce! Pije a kouří a má vlčáka, který se jmenuje Šavle. Když jsem stříhal ten obrovský živý plot, Šavle byl zavřený v kuchyni, ale ani na chvíli nepřestal vrčet.

Jenže se stalo něco ještě horšího! Pandora začala chodit s Nigelem!!! Myslím, že se z toho šoku nikdy nevzpamatuju.

Neděle, 25. ledna

TŘETÍ PO TŘECH KRÁLÍCH

10.00: Ze všech starostí jsem nemocný a příliš slabý, abych toho napsal víc. Nikdo si nevšiml, že jsem vůbec nesnídal.

14.00: V poledne jsem si vzal dva dětské aspiriny a trochu jsem se sebral. Možná že až budu slavný a bude objeven můj deník, lidé pochopí, jaká jsou to muka, když je člověku 13 a $\frac{3}{4}$ a je nepochopený intelektuál.

18.00: Pandoro! Moje ztracená lásko!

Už nikdy nepohladím tvoje medové vlasy! (Přestože můj modrý fix je ti stále k dispozici.)

20.00: Pandoro! Pandoro! Pandoro!

22.00: Proč? Proč? Proč?

Půlnoc: Snědl jsem sendvič s krabí pomazánkou a mandarinku (kvůli pleti). Je mi trochu líp. Doufám, že Nigel spadne z kola a přejeje ho nákladák. Už s ním nikdy nepromluví. Věděl, že Pandoru miluju! Kdybych byl dostal k Vánocům kolo místo toho zatraceného digitálního stereo budíku, nic z toho všeho by se nestalo.

Pondělí, 26. ledna

Musel jsem přestat být nemocný, abych ještě před vyučováním navštívil Berta Baxtera. Trvalo celou věčnost, než jsem

tam došel, protože jsem byl slabý, a musel jsem se každou chvíli zastavit, abych si odpočinul, ale pomohla mi jedna stará paní s hustým černým knírkem, a tak se mi podařilo dostat se až k jeho dveřím. Bert Baxter byl v posteli, ale hodil mi dolů klíč, a tak jsem si sám otevřel. Šavle byl zavřený v koupelně; ozývalo se odtamtud vrčení a zvuky, jako kdyby trhal ručníky nebo něco takového.

Bert Baxter ležel v odporně špinavé posteli a kouřil. V místnosti byl příšerný zápach. Myslím, že vycházel ze samotného Berta Baxtera. Povlečení vypadalo jako od krve, ale Bert řekl, že je to od červené řepy ze sendvičů, které jí vždycky před spaním. Nikdy jsem neviděl odpornější místnost (a že mně špína není cizí). Bert Baxter mi dal deset pencí a požádal mě, abych mu přinesl ze stánku MORNING STAR. Takže je to ještě ke všemu komunista! Obvykle chodí pro noviny Šavle, ale ten teď za trest nesmí ven, protože okousal dřež.

Prodavač ve stánku mě požádal, abych Bertu Baxterovi předal účet (dluží mu za noviny 31 liber a 97 pencí), ale když jsem mu ho dal, Bert Baxter řekl: „Zatracenej všivák,“ zasmál se a účet roztrhal. Přišel jsem pozdě do školy, takže jsem musel jít za sekretářkou a nechat se zapsat do knihy pozdních příchodů. To je vděk za to, že jsem Milosrdný samaritán! Přitom jsem ani nepřišel o matiku! Viděl jsem Pandoru a Nigela, jak stojí těsně vedle sebe ve frontě na obědy, ale rozhodl jsem se je ignorovat.

Pan Lucas se roznemohl z toho, že ho paní Lucasová opustila, takže o něj teď pečuje moje matka, když přijde z práce. Nikoho mimo ni nechce vidět. Kde potom matka vezme čas, aby se starala o mě a o mého otce?

Otec truceje. Myslím, že žárlí, protože *jeho* pan Lucas vidět nechce.

Půlnoc: Dobrou noc, Pandoro, má láska s medovými vlasy. Tisíckrát tě líbám.

Úterý, 27. ledna

Dnešní kreslení bylo senzační. Namaloval jsem osamělého kluka, jak stojí na mostě. Tomu klukovi zrovna jeho bývalý nejlepší přítel přebral první lásku. Bývalý nejlepší přítel bojuje s rozvodněnou řekou. Kluk pozoruje, jak se jeho bývalý nejlepší přítel topí. Ten bývalý nejlepší přítel vypadá trochu jako Nigel. Ten kluk vypadá trochu jako já. Slečna učitelka Fossingtonová-Goreová řekla, že můj obraz „má hloubku“. Ta řeka taky. Hahaha!

Středa, 28. ledna

POSLEDNÍ ČTVRTĚ MĚSÍCE

Dneska ráno jsem se probudil trochu nastydlý. Požádal jsem matku, aby mi napsala omluvenku na tělocvik. Řekla, že mě už dál nehodlá rozmazlovat! Jak jí by se líbilo běhat v mrazu a dešti po rozbahněném hřišti jenom v trenýrkách a tričku? Když jsem se vloni při školních sportovních dnech účastnil běhu se svázanýma nohama, přišla se na mě podívat, a měla na sobě kožich a přes nohy si vzala deku. A to bylo v červnu! Stejně teď matka lituje. Hráli jsme ragby a přišel jsem tak zablácený, že když mi prala věci, ucpala se hadice u pračky.

Volal veterinář a chtěl, abychom si k němu přišli pro psa. Je tam už devět dní. Otec říká, že tam bude muset ještě zůstat, protože si půjde vyzvednout peníze až zítra. Veterinář nepřijímá šeky a otec žádné peníze v hotovosti nemá.

Pandoro! Proč?

Čtvrtek, 29. ledna

Ten pitomý pes je zpátky. Nevezmu ho na procházku, dokud mu nedorostou chlupy na oholených packách. Otec se vrátil od veterináře celý bledý a pořád říkal: „To jsou vyhozený peníze.“ Řekl, že odteď smíme psa krmit jen tím, co zbude na jeho talíři.

Takže už je jisté, že náš pes brzo umře hladu.

Pátek, 30. ledna

Ten špindíra Bert Baxter telefonoval do školy a stěžoval si, že jsem nechal jeho zahradnické nůžky venku na dešti! Tvrdí, že celé zrezavěly. Chce náhradu. Řekl jsem panu řediteli Scrutonovi, že už byly rezavé, ale bylo vidět, že mi nevěří. Udělal mi přednášku o tom, jak těžko staří lidé vycházejí s penězi. Nařídil mi, abych šel k Bertu Baxterovi, nůžky vyčistil a nabrousil. Chtěl jsem panu řediteli povědět, jak je Bert Baxter hrozný, ale vždycky když mám co dělat s panem Scrutonem, přestane mi to myslet. Bude to tím, jak mu vylézají oči z důlků, když se vzteká.

Cestou k Bertu Baxterovi jsem viděl matku s panem Lucasem, jak spolu vycházejí ze sázkové kanceláře. Mával jsem na ně a volal, ale myslím, že mě neviděli. Jsem rád, že panu Lucasovi už je líp. Bert Baxter mi neotevřel. Možná že je mrtvý.

Pandoro! Ještě pořád na tebe myslím, má lásko.

Sobota, 31. ledna

Je skoro únor a já nemám nikoho, komu bych k svátku sv. Valentina poslal nějaké milostné nebo legrační přání.

Neděle, 1. února

ČTVRTÁ PO TŘECH KRÁLÍCH

Pozdě v noci se zezdola ozývalo spousta křiku. V kuchyni někdo převrhl nádobu na odpadky a vzadu neustále bouchaly dveře. Přál bych si, aby byli rodiče trochu ohleduplnější.

Procházím citovou krizí a potřebuju se pořádně vyspat. Stejně od nich těžko můžu čekat, že pochopí, jaké to je, když je člověk zamilovaný. Brali se před čtrnácti a půl rokem.

Odpoledne jsem šel k Bertu Baxterovi, ale díkybohu odjel s klubem důchodců do Skegnessu. Šavle vyhlížel z okna obýváku. Na znamení svého vítězství jsem na něj udělal dvěma prsty „V“. Doufám, že si tu potupu nebude pamatovat.

Pondělí, 2. února

HROMNICE

Paní Lucasová se vrátila! Viděl jsem ji, jak vytahuje ze země stromky a keře a pokládá je dozadu na multikáru. Potom naložila všechno zahradnické náčiní a odjela. Na dveřích multikáry byl nápis „Ženský domov“. Pan Lucas přišel k nám, aby si promluvil s mou matkou. Šel jsem dolů, abych ho pozdravil, ale byl příliš rozčilený, a tak si mě ani nevšiml. Poprosil jsem matku, aby se dnes večer vrátila z práce brzy. Už toho mám dost. Pokaždé musím čekat na večeri. Nepřišla.

Nigela dneska vyhodili od oběda, protože nadával na šunkofleky. Řekl, že jsou to jen „samý mizerný fleky a žádná šunka“. Myslím, že paní Leechová měla úplnou pravdu, když ho vyhodila, koneckonců tam byli prvňáci! My třetíci jim musíme jít příkladem. Pandora sepsala petici proti šunkoflekům. Já ji rozhodně nepodepíšu.

Dneska byli Milosrdní samaritáni, takže jsem byl nucen stavět se u Berta Baxtera. Přišel jsem o písemku z algebry! Hahaha! Bert mi dal úlohek ze skály ve Skegnessu a řekl, že ho to mrzí, že si na mě ve škole stěžoval kvůli těm nůžkám. Řekl, že mu bylo smutno a chtěl slyšet nějaký lidský hlas. I kdybych byl ten nejosamělejší člověk na světě, nevolal bych k nám do školy. Zavolał bych na přesný čas; tam na člověka mluví každých deset vteřin.

Úterý, 3. února

Matka už doma několik dní vůbec nic nedělá. Jenom chodí do práce, utěšuje pana Lucase, čte a kouří. Otcí přestalo jezdit auto. Musel jsem mu ukázat, kde nastoupit do autobusu do města. Je mu čtyřicet a neví, kde je stanice autobusu! Otec vypadal tak ošuntěle, že jsem se za něj styděl. Byl jsem rád, když autobus přijel. Křičel jsem na něj skrz okno, že si nemůže sednout dolů a kouřit, ale on jen mávnul rukou a zapálil si cigaretu. Za to je pokuta padesát liber! Kdyby to záleželo na mně, platili by kuřáci pokutu tisíc liber a navíc by museli sníst celou krabičku cigaret. Matka čte knihu ŽENA-EUNUCH od Germaine Greerové. Říká, že je to jedna z těch knih, co člověku změní život. Můj nezměnila, ale jen jsem ji prolistoval. Je plná prostých slov.

Středa, 4. února

MĚSÍC V NOVU

Měl jsem první poluci! Takže s tou knížkou měla matka pravdu. Změnila mi život. Ten uher je už menší.

Čtvrtek, 5. února

Matka si koupila montérky, jaké nosí lakýrníci a malíři pokojů. Jsou jí skrz ně vidět kalhotky. Doufám, že v nich nebude chodit ven.

Zítří si nechává propíchnout uši. Myslím, že se z ní stává marnotratnice. Nigelova matka je taky marnotratnice. Věčně dostávají dopisy, že jim odpojí elektřinu, a všechno jen kvůli tomu, že si Nigelova matka kupuje každý týden nové lodičky.

Rád bych věděl, co se u nás děje s přídávky na dítě; správně bych je měl dostávat já. Zítří se na to zeptám matky.

Pátek, 6. února

VÝROČÍ KORUNOVACE KRÁLOVNY ALŽBĚTY II.

Mít pracující matku je k ničemu. Přířítí se domů s plnými taškami, uvaří večeři a pak poletuje po domě a fintí se.

Neuklidí, dokud neutěší pana Lucase. Pokud vím, mezi sporákem a ledničkou už je tři dny plátek slaniny!

Dnes jsem se jí zeptal na své rodinné přídavky. Smála se a řekla, že si za ně koupila gin a cigarety. Jestli se o tom doslechne někdo ze sociální péče, nechají ji zavřít!

Sobota, 7. února

Matka s otcem už na sebe několik hodin bez přestání řvou. Začalo to kvůli špeku za ledničkou a pokračovalo tím, co bude stát oprava otcova auta. Šel jsem nahoru do svého pokoje a pustil si Abbu. Otec měl tu drzost vrazit ke mně a žádat mě, abych to ztlumil. Udělal jsem to. Když se vrátil dolů, dal jsem to zase nahlas.

Nikdo neuvařil nic k večeři, tak jsem šel do čínského obchodu a koupil si krabici hranolků a kelímek se sójovou omáčkou. Sedl jsem si do čekárny na stanici autobusu a snědl to, potom jsem se procházel a bylo mi smutno. Přišel jsem domů. Nakrmil psa. Přečetl kousek ŽENY-EUNUCHA. Cítil jsem se trochu divně. Usnul jsem.

Neděle, 8. února

PÁTÁ PO TŘECH KRÁLÍCH

Dneska ráno za mnou přišel do pokoje otec. Řekl, že si chce popovídat. Prohlédl si můj skicák, švýcarským armádním nožem mi přišrouboval kličku na dveřích šatníku a zeptal se mě na školu. Řekl, že ho mrzí ten včerejší křik a že matka a on „procházejí těžkou zkouškou“. Zeptal se mě, jestli mu chci něco říct. Řekl jsem, že mi dluží třicet dva pencí za čínské hranolky a sójovou omáčku. Dal mi libru. Takže jsem vydělal šedesát osm pencí.

Pondělí, 9. února

Dneska ráno stál před domem pana Lucase stěhovací vůz. Paní Lucasová s nějakými ženami vynášely z domu nábytek

a skládaly ho na chodník. Pan Lucas se na to díval z okna ložnice. Tvářil se trochu vyděšeně. Paní Lucasová se smála a ukazovala na pana Lucase a všechny ostatní ženy se začaly smát a zpívat „Proč se narodil tak krásný?“.

Matka telefonovala panu Lucasovi a ptala se ho, jestli něco nepotřebuje. Pan Lucas řekl, že dneska nepůjde do práce, protože musí hlídat gramofon a desky, aby mu je žena neodnesla. Můj otec pomohl paní Lucasové naložit do stěhovacího vozu plynová kamna, a potom šli s matkou pěšky na autobus. Zůstal jsem schválně pozadu, protože matka měla v uších dlouhé visací náušnice a otec coural záložky u kalhot po zemi. Začali se o něco hádat, takže jsem přešel na druhý chodník a šel do školy oklikou. Bert Baxter byl dneska fajn. Vyprávěl mi o první světové válce. Řekl, že mu zachránila život bible, kterou vždycky nosil v náprsní kapse. Ukázal mi tu bibli; byla z roku 1956. Myslím, že Bert začíná být trochu senilní.

Pandoro! Vzpomínka na tebe mě neustále mučí!

Úterý, 10. února

Pan Lucas teď u nás bude bydlet, dokud mu nepřivezou nějaký nový nábytek.

Otec odjel do lázeňského města Matlock. Chce se pokusit prodat tam některému velkému hotelu akumulční kamna.

Rozbilo se nám plynové topení. Je tu hrozná zima.

Středa, 11. února

PRVNÍ ČTVRTĚ MĚSÍCE

Otec volal z Matlocku, že ztratil úvěrovou kartu, nemá žádné peníze a dnes večer se nedostane domů, takže pan Lucas s matkou byli celou noc vzhůru a snažili se spravit topení. V deset večer jsem se šel dolů podívat, jestli bych jim nemohl pomoci, ale dveře do kuchyně byly zabarikádované. Pan Lucas řekl, že je nemůže otevřít, protože oprava topení